

Małgorzata Stanula
Instytut Bibliotekoznawstwa i Informacji Naukowej
Uniwersytetu Jagiellońskiego

Tygodnie Kultury Chrześcijańskiej w Polsce (1975-1993)

Pośród masowych wydarzeń kulturalnych, których liczba od początku lat dziewięćdziesiątych nieustannie wzrasta, łatwo przeoczyć lub szybko puścić w niepamięć, nawet te najbardziej wartościowe. Nie bez znaczenia jest więc zbieranie i utrwalanie informacji, a także wzbudzanie zainteresowania pewnymi formami przekazu treści kulturowych. Niniejsze opracowanie poświęcono Tygodniom (Dniom) Kultury Chrześcijańskiej.

W stosunkowo prosty sposób, przy wykorzystaniu np. bazy danych, zabezpieczyć można dane archiwalne przed rozproszaniem i udostępnić dla badań naukowych. Baza danych BD-TKCh, która będzie zaprezentowana w kolejnym artykule, zapewnia dostęp do możliwie wyczerpujących danych bibliograficznych i faktograficznych dotyczących Tygodni Kultury Chrześcijańskiej w Krakowie (1980-1991). Jest to baza przykładowa, opracowana w programie Micro ISIS, dla jednego ośrodka krakowskiego. Oczywiście można tworzyć podobne bazy dla kolejnych miast lub też dokonać opracowania ogólnokrajowej bazy TKCh. TKCh w Krakowie zakończyły się w 1991 roku, w związku z tym przedsięwzięcie stworzenia bazy dla tych Tygodni było jak najbardziej potrzebne i uzasadnione.

Przeznaczenie bazy BD-TKCh, a więc określenie kategorii użytkowników, wynika w prostej linii z charakteru imprez, kryjących się pod nazwą Tygodnie Kultury Chrześcijańskiej. W tym artykule zostanie przedstawiona wstępna charakterystyka

historyczna i tematyczna Tygodni, obejmująca okres blisko dwudziestu lat, od roku 1975 (I TKCh w Polsce) do 1993.

Tygodnie można określić mianem zjawiska ogólnokrajowego. Na podstawie przeprowadzonych poszukiwań ustalić można, iż w rozpatrywanym okresie organizowano rokrocznie Tygodnie w ponad 130 miejscowościach, głównie w dużych ośrodkach miejskich. TKCh wystąpiły najliczniej w województwach Polski południowej, południowo-wschodniej i południowo-zachodniej. Duże skupiska organizacji to przede wszystkim Górny Śląsk oraz miejscowości w pobliżu Bydgoszczy i Lublina.¹

TKCh powstały z inicjatywy osób związanych z Kościołem. Głównym inspiratorem przedsięwzięcia był kardynał Stefan Wyszyński oraz ówczesny metropolita krakowski Karol Wojtyła. Pierwszy Tydzień zorganizowano w 1975 roku w Warszawie. Śladem stolicy poszły w 1977 roku kolejne duże ośrodki: Lublin, Szczecin, Poznań, Wrocław.

Jako przełomowe dla TKCh należy wyróżnić rok 1980 i 1989. Lata osiemdziesiąte stanowią szczytowy czas ich powstawania i popularności. Nic w tym dziwnego, gdyż w okresie represji politycznych i ograniczeń cenzuralnych w oficjalnym życiu kraju, Kościół spełniał poniekąd rolę mecenatu dla wolnej kultury. Dynamika powstawania TKCh zdaje się być potwierdzeniem tego faktu. Z ogólnej liczby 87 miejscowości-orga-nizatorów dla których udało się ustalić datę I Tygodnia, aż w 70 przypadkach Tygodnie zainicjowano w latach 1981-1988. Przemiany ustrojowe roku 1989 postawiły Kościół i kulturę chrześcijańską w zupełnie odmiennej sytuacji. Kościół przestał być traktowany jako azyl dla działań antykomunistycznych. Przywrócenie religii w szkołach oraz debata

¹ Liczbę miejscowości ustalono na podstawie dwóch zestawień bibliograficznych: N. Cieślińska, *Kościół a sztuka współczesna*, [w:] *Sacrum i sztuka*, Kraków 1989 (Uwzględnia TKCh w Polsce do roku 1986) oraz *Bibliografia Tygodni i Dni Kultury Chrześcijańskiej w Polsce w latach 1986-1993* zestawiona w ramach pracy magisterskiej M. Stanuła, *Tygodnie Kultury Chrześcijańskiej w Krakowie 1980-1991. Baza danych* [T.1-2], Kraków, UJ. Katedra Bibliotekoznawstwa i Informacji Naukowej, 1994 (Zawiera 156 pozycji bibliograficznych).

nad projektem ustawy o zakazie aborcji (lata dziewięćdziesiąte) wywołały ostre dyskusje. Przytoczone fakty nie wpłynęły pozytywnie na popularność Tygodni organizowanych pod patronatem instytucji związanych z Kościołem. Drugi czynnik warunkujący TKCh to przemiany na polu kultury. Zniesienie cenzury w 1990 roku spowodowało lawinowy przyrost liczby wydarzeń kulturalnych. Powszechna dostępność imprez konkurencyjnych stała się wyzwaniem dla organizatorów Tygodni. Obecnie trudniej niż w latach osiemdziesiątych zapewnić atrakcyjność imprez chrześcijańskich pośród innych wydarzeń w kulturze pozakościelnej.

Przed rokiem 1989 TKCh wzbudzały zapewne swoisty typ emocji, nie pozbawiony posmaku „owocu zakazanego”. Taki wniosek nasuwa się po przeczytaniu chociażby poniższych wypowiedzi z „Gazety Krakowskiej” (1986) i „Trybuny Ludu” (1987). Autor artykułu o znaczącym tytule *Tydzień pełen zgrzytów*, powołując się na „bywalców imprez kościelnych”, wyróżnił trzy nurty tematyczne Tygodni: „Pierwszy to nurt religijny. Drugi obejmuje przedstawienia przypominające szkolne akademie, gdzie deklamuje się patriotyczne wiersze klasyków. Trzeci to nurt polityczny (...)”². W odniesieniu do TKCh w Warszawie czytamy, iż „(...) w praktyce za katolickie uważane jest wszystko co antykomunistyczne. Żeby występować w kościele nie trzeba ani wykazać się Bogiem w utworach, ani pokazać kartki z ostatniej spowiedzi”³. Następnie padły nazwiska osób, których wystąpienia - zdaniem autora - miały podtekst antykomunistyczny: M. Nowakowski, A. Michnik, A. Jarecki, S. Tym, E. Bryll, J. Fedorowicz. Artykuł kończy się takim oto podsumowaniem: „Imprezy tygodnia pokazują, że przez kulturę chrześcijańską pewne środowiska duchowe i świeckie rozumieją nie tylko kulturę inspirowaną treściami i tradycjami religijnymi, lecz w jej obrębie mieści się wszystko, co urąga socjalizmowi”⁴.

² J. Rem, *Tydzień pełen zgrzytów*, „Gazeta Krakowska” 1986, nr 4, s. 1.

³ tamże, s. 1/4.

⁴ tamże, s. 4.

Z kolei „Trybuna Ludu” z 1987 roku donosiła: „Przestały kościoły być wyłącznie miejscem kultu. Ostatnimi laty, coraz częściej słysząc - szczególnie wiosną i jesienią - o koncertach, wystawach, prelekcjach, przedstawieniach, pokazach filmowych i innych tego typu imprezach organizowanych w domach bożych lub w ich przybudówkach w ramach tzw. dni, tygodni czy innych odcinków czasu poświęconych 'kulturze chrześcijańskiej'”⁵. „Kultura chrześcijańska” została postawiona pod znakiem zapytania, autor skłonny był raczej dopatrywać się politycznego wymiaru Tygodni: „Przykłady takich wystąpień można mnożyć. Wszystkie one, jak i aluzyjnie poddawane interpretacje niektórych wydarzeń historycznych świadczą o tym, że w wielu miejscach mamy do czynienia nie tyle z tygodniami kultury - wszystko jedno, chrześcijańskie czy innej - ile z tygodniami polityki o zupełnie określonym, sprzecznym z założeniami konstytucyjnymi naszego państwa, charakterze”⁶. Kultura i chrześcijaństwo „dla tych, niestety dosyć licznych imprez (...) służyć mają jedynie za listek figowy”⁷. Mając na uwadze powyższe zarzuty warto pokusić się o dokonanie chociażby uproszczonej charakterystyki tematycznej TKCh⁸.

TKCh stanowią prezentację osiągnięć z różnych dziedzin sztuki i szeroko rozumianej kultury artystycznej, obejmującej teatr, literaturę, muzykę, plastykę, film, fotografię itd. W programach uwzględnia się także liczne prelekcje naukowe i spotkania autorskie. Masowy charakter przybierają kiermasze (np. książek i prasy), konkursy, wystawy okolicznościowe. Repertuar wystaw przedstawia się imponująco: malarstwo sztalugowe i na szkło, witraże, mozaika, grafika, rysunek, plakaty, rzeźba, płaskorzeźba, gobelin, haft, lalkarstwo, fotografia, filatelistyka, medalierstwo, bibliofilstwo, naczynia i szaty liturgiczne, architektura itd.

⁵ J. Lobman, *Czy tylko o kulturę chodzi?*, „Trybuna Ludu” 1987, nr 6, s. 4.

⁶ tamże, s. 4.

⁷ tamże, s. 4.

⁸ Wykorzystano programy TKCh pochodzące z sześciu miast Polski: Kraków (1980-1991), Warszawa (1975-1984), Trzcianka (1984-1993), Chrzanów (1989, 1993), Mszana Dolna (1989), Bielsko-Biała (1994).

Wyznaczenie pełnego zakresu tematycznego jest właściwie niemożliwe wobec tak szerokiej gamy form przekazu, niemniej jednak można zaproponować następujący podział:

- 1) tematyka religijna lub inspirowana religią
- 2) tematyka Kościoła i jego przedstawicieli
- 3) zagadnienia etyczne, moralne, społeczne
- 4) kultura
- 5) tematyka historyczna
- 6) tematyka współczesna
- 7) tematyka regionalna.

Oczywiście nie jest to podział rozłączny, zagadnienia z poszczególnych grup krzyżują się.

Tematyka religijna skupiała się wokół dogmatów i podstaw wiary, omawiano zagadnienia teologiczne i nauczanie Kościoła. Inspiracją były postacie i sceny biblijne, Ewangelia, święci i błogosławieni. Bogato reprezentowany był nurt maryjny.

Tematyka kościelna to sobory i kongresy (szczególnie Sobór Watykański II), uroczystości kościelne, duchowieństwo. Sporo miejsca zajmowała tematyka papieska, przede wszystkim Jan Paweł II, jego encykliki, podróże, twórczość i nauczanie.

Zagadnienia z etyki, moralności i socjologii rozpatrywano zwykle w aspekcie chrześcijańskim. Wśród poruszanych problemów odnotować można takie jak: alkoholizm, pomoc społeczna, życie nienarodzonych. W programach znalazły się także tematy z innych dziedzin nauki: medycyna, ekologia, ekonomia.

Tematyka kulturalna dotyczyła poezji, literatury, teatru, muzyki, filmu, malarstwa, architektury, środków masowego przekazu, czytelnictwa, bibliotek i innych instytucji kulturalnych. Niejednokrotnie wyznaczały ją spotkania z wybitnymi indywidualnościami świata kultury, także rocznice urodzin czy śmierci pisarzy, malarzy, muzyków itd. oraz rocznice wydarzeń (powstanie czasopism, instytucji kulturalnych, premiery filmów i spektakli). Nurt rozrywkowy to filmy dla dzieci, konkursy, zabawy, kiermasze.

Tematykę historyczną wyznaczały rocznice narodowe (wybuchu wojny, odzyskania niepodległości), bądź uroczystości

poświęcone postaciom historycznym (np. królowie Polski), rocznice wydarzeń (Odsiecz Wiedeńska). Prelekcje dotyczyły historii instytucji (np. UJ), historii Kościoła i chrześcijaństwa.

Określenie (tematyka współczesna) wymaga pewnych wyjaśnień. Rozróżnić trzeba sam temat i jego kontekst. Np. aborcja przynależy do zagadnień moralnych, ale temat był sprowokowany dyskusją nad ustawą o jej zakazie. Problemy katechezy w szkołach czy pielgrzymek papieskich również odpowiadały aktualnym wydarzeniom w kraju. Dyskutowano nad rolą i sytuacją Kościoła w państwie, stosunkami i konfliktami społecznymi, organizowano spotkania z przedstawicielami ugrupowań politycznych. Omawiane zagadnienia z tematyki współczesnej dotyczą okresu po roku 1989.

Tematyka regionalna uwzględnia wyznaczone wcześniej zakresy na tyle tylko na ile wiążą się one ze specyfiką miejscowości organizującej TKCh.

Tematyka i formy imprez wpływały na wybór miejsc ich lokalizacji. Najczęściej były to kościoły i obszary przykościelne, sale i domy katechetyczne, domy parafialne, sale akademickie, plebanie, podziemia lub dziedzińce kościelne. TKCh gościły także w seminariach duchownych i klasztorach. Kurie Metropolitalne, Kluby Inteligencji Katolickiej, muzea archidiecezjalne i katedralne udostępniały także swe lokale. Imprezy odbywały się również w miejscach, które nie były związane z organizacjami kościelnymi, takich jak kina, teatry, muzea, filharmonie, biblioteki, szkoły, uczelnie i domy kultury. Już po tej liście łatwo stwierdzić, iż grono instytucji zaangażowanych w przygotowanie Tygodni jest dość liczne i zróżnicowane, zarówno kościelne jak i świeckie. Dla przykładu można wymienić imponujący zespół organizacyjny z Bielska-Białej w 1994 roku: Klub Inteligencji Katolickiej, Bielskie Centrum Kultury, Kuria Diecezji Bielsko-Żywieckiej, Katolickie Towarzystwo Kulturalne, Urząd Miejski, Wydział Kultury Sztuki, Wojewódzka Biblioteka Publiczna, Muzeum Okręgowe, osiem parafii rzymsko-katolickich, a także parafia ewangelicko-augsburska Zbawiciela.

TKCh cechuje różnorodność pod każdym względem, niemniej jednak należy wymienić następujące cechy wspólne:

- religijny charakter wynikający z tematyki inspirowanej chrześcijaństwem; Msza św. włączona do programu; wykorzystanie miejsc kościelnych i przykościelnych; mecenat Kościoła i uczestnictwo jego przedstawicieli,
- ramy czasowe ograniczone do tygodnia lub innego określonego odcinka czasu (np. kilku dni),
- ciągłość obchodów w kolejnych latach,
- różnorodność form przekazu,
- specyfika składu organizatorów (świeckich i duchownych),
- uczestnicy (zróżnicowanie wieku i stanu społecznego),
- otwarty i na ogół bezpłatny charakter imprez,
- bogaty zakres tematyczny, wynikający z różnorodności form przekazu oraz uwarunkowań historyczno-społecznych.

Jak na tym ogólnopolskim tle przedstawiają się TKCh w Krakowie?

Baza BD-TKCh, opisująca 708 wydarzeń Tygodni (każdemu z wydarzeń odpowiada jeden rekord w bazie), wzbogacona o 20 gotowych indeksów w układach alfabetycznym i chronologicznym, zawiera pełne informacje faktograficzne i odsyłające (bibliograficzne) wprowadzone na podstawie bogatych materiałów archiwalnych z Archiwum Kurii Metropolitalnej w Krakowie oraz odnalezionych opracowań prasowych. Omawianie wszystkich pozycji z programów poszczególnych 12 Tygodni byłoby więc zbędne. W tym miejscu chciałam natomiast poruszyć kilka problemów związanych ze stroną organizacyjną TKCh, w skrócie przedstawić dokumentację archiwalną oraz zwrócić uwagę na oddźwięk, jaki wywołały Tygodnie na łamach prasy⁹.

TKCh w Krakowie odbywały się w latach 1980-1991. Do liczby 12 Tygodni należy też dodać Dni Kultury Chrześcijańskiej zorganizowane jednorazowo w 1981 roku. Tylko pierwszy Tydzień miał miejsce wiosną w maju, kolejne odbywały się jesienią. Dla uczczenia osoby papieża Jana Pawła II przyjęto jako stałe ramy

⁹ Szczegółowe omówienie archiwaliów i zestawienia bibliograficzne odnalezionych 37 opracowań do TKCh w Krakowie[w:] M. Stanula, *Tygodnie Kultury Chrześcijańskiej w Krakowie 1980-1991. Baza danych*. [T. 1-2], Kraków, UJ. Katedra Bibliotekoznawstwa i Informacji Naukowej, 1994.

czasowe datę Jego wyboru na Stolicę Piotrową (16 października) i objęcia pontyfikatu (22 października).

Organizacją TKCh w Krakowie zajęła się Kuria Metropolitalna pod patronatem Arcybiskupa Metropolity Krakowskiego Franciszka Macharskiego. Kilka razy w roku zbierała się Rada, której zadaniem było ustalenie programu danego Tygodnia. Osobami najbardziej zaangażowanymi w organizację byli ks. Stefan Misiniec, referent do spraw kultury w Archidiecezji Krakowskiej oraz Jacek Berwaldt, związany z Filharmonią Krakowską. Organizatorzy zapraszali do udziału w Tygodniach ludzi nauki i kultury, jak również przyjmowali od nich propozycje i zgłoszenia uczestnictwa.

W Wydziale Duszpasterstwa Kurii powielano programy i inne materiały reklamowe. Szata graficzna programów ukształtowała się dopiero od V Tygodnia. Programy wcześniejsze miały pewne elementy wspólne na okładce: krzyż, symbol Maryi i motto. Od roku 1984 do 1990 znacznie rozbudowane, przyjęły formę broszur z ustaloną szatą graficzną: na okładce godło krakowskich Tygodni pędzel i pióro, na stronie tytułowej motto i medal projektu S. Dousy. Rysunki do programów wykonywali min. Teresa Stankiewicz, Kazimierz Machowina, Jerzy Skąpski. Do ważnych wydarzeń artystycznych, głównie koncertów poetyckich i muzycznych, powielano oddzielne karty programowe, zaproszenia, karty wstępu. Wykonanie plakatów i afiszy zlecano Drukarni Związkowej.

Poza omówionymi dokumentami reklamowymi skierowanymi do publiczności wymienić można cały zespół innych materiałów archiwalnych związanych z organizacją Tygodni, min:

- korespondencje (podziękowania Kardynała Macharskiego dla uczestników Tygodni i listy do poszczególnych twórców, prośby skierowane do Rektora UJ o wynajęcie Auli Collegium Novum, listy od twórców z propozycjami lub odmową występów),
- zlecenia do Drukarni Związkowej i rozliczenia finansowe,
- sprawozdania z przebiegu imprez (np. dane na temat odbioru filmów w roku 1986) i innych ważnych wydarzeń

(sprawozdanie z roku 1985 o przymusowym odwiezieniu przez milicję do stolicy warszawskiej aktorki Hanny Skarżanki).

Drugą grupę archiwaliów stanowią materiały utrwalające treść odczytów i występów artystycznych. Część z nich pozostała w formie maszynopisów, przechowywanych w teczkach wraz z innymi pamiątkami. Do czterech wydarzeń artystycznych zebrane materiały powielono w Wydziale Duszpasterstwa Kurii jako druki do użytku wewnętrznego. Są nimi: *W każdej chwili wybierać muszę* - wybór wierszy i listów J. Lieberta wykorzystany w wieczorze literacko-muzycznym w ramach II TKCh (1981); *Tradycje Muzyczne Katedry Wawelskiej* - materiały z konferencji muzykologicznej w ramach V TKCh (1984); *Głos poetów emigracyjnych* - zbiór wierszy, jakie artyści scen krakowskich recytowali w VIII TKCh (1987); *Wieczór jednego wiersza poetów krakowskich* - wieczór poetycki w IX TKCh (1988).

Dialog Kościoła z kulturą jest najobszerniejszą publikacją wydaną w latach 1986 (T.1), 1988 (T.2) przez Kurie Metropolitalną w Krakowie pod redakcją ks. S.Misińca. *Dialog...* zawiera materiały od IV do VII TKCh. Są to teksty prelekcji i homilii, wprowadzenia do koncertów i wystaw, zapisy spotkań z twórcami kultury, ponadto utwory poetyckie z trzech wieczorów artystycznych organizowanych w stałym terminie 18 października u OO. Karmelitów „Na Piasku”. Publikację wzbogacają liczne zdjęcia. Jako druk do użytku wewnętrznego *Dialog...* był wyłączony z rozpowszechniania przez Dom Książki. Nakład wyniósł dla tomu pierwszego 5000 egzemplarzy, dla tomu drugiego tylko 1000 egzemplarzy.

Medale z brązu to kolejna grupa pamiątkowych obiektów, wykonanych z okazji TKCh. Zaprojektował je Stefan Dousa. Przedstawiana treść łączyła się z tematyką danego Tygodnia.

Zdjęcia czarno-białe ilustrują przebieg imprez. Do Tygodni IV-VII zostały zebrane w postaci czterech albumów w grubej oprawie. Pozostałe zdjęcia znajdują się w teczkach pamiątkowych. Zdjęcia dokumentują najważniejsze wydarzenia TKCh (np. Inauguracja Roku Akademickiego PAT), postaci prelegentów,

aktorów, muzyków; publiczność; miejsca (np. Katedra Wawelska, Bazylika Mariacka), a także obrazy prezentowane na wystawach oraz medale pamiątkowe.

Możliwość oceny odbioru i popularności krakowskich TKCh (obok bezpośrednich relacji uczestników) daje analiza zawartości relacji prasowych. Uwzględnić przy tym należy charakter danego pisma (świecki czy kościelny, wewnętrzny czy powszechny) oraz formę (krótkie programy, omówienia sprawozdawcze z przebiegu całego Tygodnia, recenzje sztuk teatralnych, występów artystycznych, filmów, wystaw). Zamieszczone w prasie programy świadczą o tym, w jaki sposób społeczeństwo było na bieżąco informowane w środkach masowego przekazu o repertuarze Tygodni. Programy TKCh zamieszczał „Tygodnik Powszechny”. Informowały one o repertuarze danego Tygodnia (V, VIII, IX i X) albo o poszczególnych imprezach (spotkania z twórcami kultury w II Tygodniu). Charakter sprawozdawczy mają omówienia poszczególnych TKCh pióra S. Misińca zamieszczane systematycznie od 1982 roku przez organizatora Tygodni - Kurię Metropolitalną - w „Notificationes e Curia Metropolitana Cracoviensis”.

Artykuły recenzyjne dotyczyły wydarzeń artystycznych organizowanych przede wszystkim w 1981 roku w ramach Dni i Tygodnia Kultury Chrześcijańskiej. Kilka takich wydarzeń odnotowała także prasa codzienna. Największym zainteresowaniem cieszyły się: spektakl *Przed sklepem jubilera* w reżyserii Anny Polony, recital Danuty Michałowskiej w Bazylice Mariackiej oraz koncert oratoryjny w Bazylice OO. Franciszkanów na zakończenie DKCh. K. Pleśniarowicz w „Dzienniku Polskim” z 1981 roku w rubryce *Z teatru* pisał na temat sztuki K. Wojtyły: „Jest czasem taki moment w teatrze, gdy zdarza się coś istotnego. I nie chodzi nawet o słowa wielkiego człowieka, ani pracę aktorów, choć kreacje są tu, nie zawaham się: wybitne (Polony, Karkoszka, Radziwiłłowicz). Decyduje wspólnota sytuacji, niepowtarzalny nastrój tego jednorazowego widowiska. Może i *Brat naszego Boga* zabrzmiałby inaczej w Teatrze im. Słowackiego, gdyby poprzedzić go Mszą Świętą i odśpiewaniem *Roty*... Ale i teatr trzeba by uczynić

świątynią, co mimo religijności patrona gmachu przy placu Św. Ducha nie wydaje się dzisiaj możliwe¹⁰. „Gazeta Krakowska” (1981) dwukrotnie zwracała uwagę na tę samą inscenizację wyrażając się entuzjastycznie o spektaklu.

Z innych wydarzeń kulturalnych prasa odnotowała dwie projekcje filmowe 1981 roku. W „Tygodniku Powszechnym” T. Szyma pisał o pięćdziesięciominutowym filmie J. Jogałły *Missa Cracoviensis* zrealizowanym dla telewizji zachodnioniemieckiej. Krótka zapowiedź filmu F. Zeffirellego *Jezus z Nazaretu* wyświetlanego w kino-teatrze „Związkowiec” ukazała się w „Gazecie Krakowskiej”.

Pozytywne opinie na łamach „Tygodnika Powszechnego” zebrały dwie wystawy: *Wystawa malarstwa religijnego* w podziemiach kościoła XX. Saletynów w 1981 roku, a w 1983 wystawa *Malarstwo, grafika i rzeźba* w podgórskim „Kamieniołomie” im. Jana Pawła II.

TKCh w Krakowie pozostawiły trwałe ślady w kulturze polskiej, nie tylko w religijnym wymiarze. Wysoko oceniano repertuar imprez i poziom artystyczny ich wykonania. Niech więc będzie to zachętą do prześledzenia bardziej szczegółowej i wieloaspektowej analizy krakowskich Tygodni dokonanej na podstawie bazy BD-TKCh, którą chcę zaproponować w następnym artykule.

¹⁰ K. Pleśnierowicz, *Dwa widowiska*, „Dziennik Polski”, 1981, nr. 117, s. 6.